

Club Excursionista de Gràcia

A B R I L
J U N Y
2 0 1 4

PASSATGE MULET, 4 08006 BARCELONA TEL: 93 237 86 59 FAX: 93 237 31 48

“MAI ENRERA”

Publicació degana de la premsa de Gràcia
Creu de Sant Jordi 1992 - Medalla d'Honor de Barcelona 2004
Placa de Bronze de la Reial Ordre del Mèrit Esportiu 2011

Butlletí social

XXXII Any - 2a. Època,
Núm.131
Fundat l'any 1922

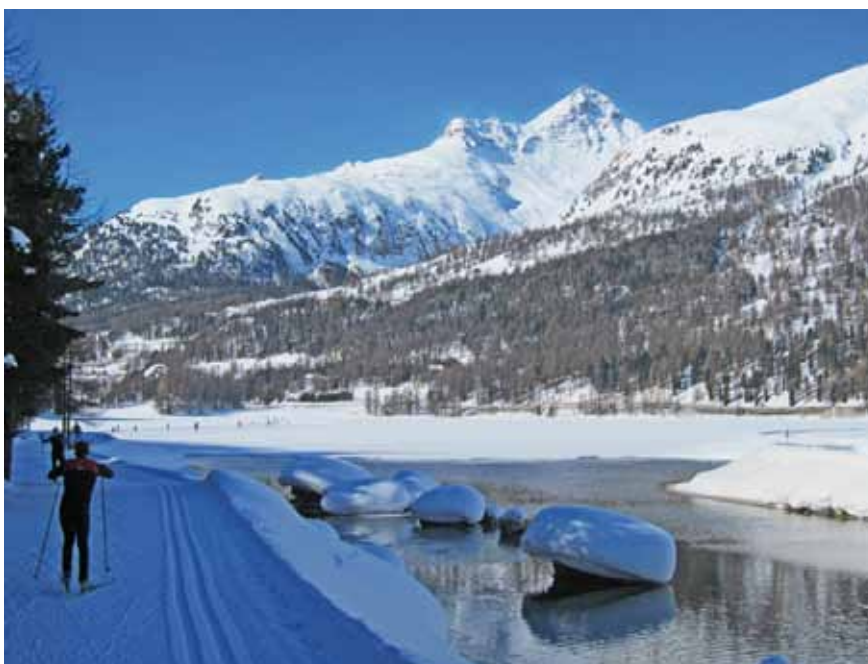
ESQUÍ: ENGANDIN SKYMARATON

Aeroport Samedan des de Corviglia

Glacera Morteratsch

Llac de Silvaplana

Skating fora pista al Llac de Silvaplana

KÖNING LUDWING LAUF 2014

En plena cursa

Esperant la sortida

Gaudint de les pistes de Seefeld

Pistes de Seefeld

ÈXIT DEL MONOGRÀFIC DE DESCENS PER A ESQUÍ DE MUNTANYA

AGENDA

ABRIL

5 i 6, dissabte i diumenge

Secció d'Esquí
PICA D'ESTATS pel refugi de Pinet (3.143 m)
AD/S3

5 i 6, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya
Sortida de mitja muntanya: SERRA DEL MONTGRONY
Caminant per les terres del Comte Arnau
Coordinen: Elena Guim i Maite Solans

6, diumenge

Secció Cultural
XI DIADA DE VERDAGUER EXCURSIONISTA
Recorreguts per Collserola fins a Vil·la Joana.

10, dijous

Audiovisuals Buch i Parera
CERTAMEN DE VIDEOS D'ESQUÍ DE MUNTANYA
Ponents: Jaume Jubert

13, diumenge

Grup de Senders
CAMÍ DEL NORD O DEL CANIGÓ
Les Planes d'Hostoles / Olot (22 km)

23, dimecres

Agrupament Pere Rosselló i Club
PARADA DE SANT JORDI, Roses i publicacions de
l'Entitat
Tot el dia a plaça de la Virreina

26 i 27, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya
Sortida d'alta muntanya: PA DE SUCRE (2.864 m)
Coordina: Jordi Pi

29, dimarts

VIIIè cicle de pel·lícules d'escalada Josep Maria Rodés
ENTRE L'AHIR I L'AVUI AL TRIGLAV (ESLOVÈNIA)

Diumenge 11 de maig. Sessió pràctica (a determinar).
Dissabte 17 de maig. Sessió pràctica (Berguedà).
Diumenge 18 de maig. Sessió pràctica (Berguedà).

7, dimecres

GEDE
INAUGURACIÓ DE L'EXPOSICIÓ DE COMIC
D'ESCALADA DEL GEDE
Durada de l'exposició: del 7 al 27 de maig

10 i 11, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya
Sortida de mitja muntanya:
VALLS DE TUIXÉN – LA VANSA
Coordina: Pili Vendrell

10 i 11, dissabte i diumenge

Secció d'Esquí
CIM DE TEMPESTATS, MALADETA (3.290 m)
BEA-S3/S4

18, diumenge

Grup de Senders
CAMÍ DEL NORD O DEL CANIGÓ
Olot / Vall del Bac (14 km)

22, dijous

RECULL FOTOGRÀFIC DE LES SORTIDES
(2013 -2014)
Ponent: Grup de fotografia

24 i 25, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya
Sortida d'alta muntanya: TURBÓN (2.492 m)
Coordina: Romà Ticó

27, dimarts

VIIIè cicle de pel·lícules d'escalada Josep Maria Rodés
ESCALADA, COSA DE DONES

31 maig i 1 juny, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya
Sortida de mitja muntanya:
QUERALBS – NÚRIA – COMA DE VACA
Coordinen: Robert Riu i Josep Vil·la

31 maig i 1 juny, dissabte i diumenge

Secció d'Esquí
ANETO PER RENCLUSA (3.404 m)
PD+.S3

31 maig i 1 juny, dissabte i diumenge

Grup de Senders
CERDANYA / ANDORRA

MAIG

Secció de Muntanya

CURS D'ALPINISME NIVELL 1

Dimarts 6 de maig de 20:00 a 21:30 Sessió teòrica (Seu
CEG)
Dissabte 10 de maig. Sessió pràctica (a determinar).

Adherit a la:

Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Associació d'Entitats Excursionistes del Barcelonès
Grup Alta Muntanya Espanyol

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravana

Federació Catalana d'Espeleologia
Federació Catalana d'Entitats Corals

EDITOR: Club Excursionista de Gràcia

DIRECTOR: Guillem Martín i Brassó

COMPAGINACIÓ: Eusebi Mestre i Laporta

CORRECTOR: UNIÓ DE FEDERACIONS
ESPORTIVES DE CATALUNYA

IMPRESSOR: Litografia Ochoa, SL

a/e: cegracia@cegracia.cat

web: <http://www.cegracia.cat>

Dip. legal: B.9720-1961

Impress en paper ecològic

AGENDA

JUNY

14, dissabte

Cantaires Muntanyencs
XV CONCERT DE PRIMAVERA
A les 7 del vespre, a la Sala de Plens de l'antic
Ajuntament de Gràcia
S'homenatjarà la figura d'en Carles Albesa i Riba

15, diumenge

Grup de Senders
CAMÍ DEL NORD O DEL CANIGÓ
Vall del Bac / Beget (12 km)

21 i 22, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya
Sortida d'alta muntanya:
BAIAU (2.886 m) i COMAPEDROSA (2.939 m)
Coordina: Xavi Garcia

17, dimarts

VIIIè cicle de pel·lícules d'escalada Josep Maria Rodés
ELS GERMANS HUBER AL LÍMIT

ALTES DE SOCIS

- 9.167 ZAMORA LORIZ, DAVID
- 9.168 FORNER CASTELLSAGUÉ, MAR
- 9.169 PERNA RODRIGUEZ, MARIA VICTORIA
- 9.170 RAMIREZ BOIXADERAS, MARTA
- 9.171 CASADEVALL BACH, GERARD
- 9.172 JUSTO SALES, PILI
- 9.173 ALVAREZ CLARA, MANUEL
- 9.174 CASTELLVÍ COROMINA, MIQUEL
- 9.175 ZARATE TEJERO, CARLOS ANTONIO
- 9.176 BÚRDALO QUEROL, JUAN ANTONIO
- 9.177 EGAÑA CASTAÑEDA, IMANOL
- 9.178 GUARDIOLA PONTI, ARNAU
- 9.179 RODRIGUEZ ESTAN, XAVIER
- 9.180 BLASCO SALVAT, JOAN MANEL
- 9.181 BLANQUER NATIVIDAD, IGNASI
- 9.182 SORROSAL VILLAR, CHRISTIAN
- 9.183 DOMINGO TARANCÓN, MAGÍ
- 9.184 MARTÍNEZ ABAD, VICTOR
- 9.185 LLOP SAYSON, EUGENIO WENCESLAO
- 9.186 PONS FORN, ARIADNA
- 9.187 MUÑOZ PRIETO, ANA
- 9.188 COTS I MAÑAS, DAVID
- 9.189 CALLADO LUSILLA, TANIT
- 9.190 CALLADO LUSILLA, ROC
- 9.191 GARCIA PACHECO, JOSEP ANTONI
- 9.192 BELTRÁN BASCÓN, JORDI
- 9.193 CORDOBA JIMENEZ, RAUL
- 9.194 LOPEZ NAVARRO, IRENE

RECORDANT A:

LA VALL DE LLOSARS ENS RECORDARÀ SEMPRE RAMON MORERA I LUMBIARRES

En Ramon era un home físicament fort, tenaçment dur quan s'esqueia, alhora que sensible a les emocions, a l'art i, reconeguem-ho com cal, fidel al Club i al GEDE (soci durant més de cinquanta-vuit anys) fins que ens va deixar l'onze de setembre del 2013 (en una data ben significativa!), a noranta-un anys. Va ser un gran amic per als amics, un gran aglutinador de la família que va formar amb la bona amiga Elena i els seus dos fills.

Aquestes seves qualitats humanes tinguérem ocasió de constatar-les al llarg de tots els anys que vàrem gaudir de la seva amistat. Amb ell anàrem a muntanya des de mitjan anys cinquanta. Escalàrem junts a Montserrat, la nostra muntanya santa, amb aquells bivacs dels dissabtes a camp obert en què teníem la lluna i els estels per sostre. Fórem companys a les Roques de Benet, el roquissar que recorda Montserrat, al sud de la nostra terra, en aquella Franja de Ponent on el català era el català malgrat la dictadura que ens tenallava. Ho fórem també als Alps, amb anècdotes sucoses..., i al Pedraforca i als Pirineus.

Però, això a part, el nostre record es concentra en un intent frustrat de fer l'Aneto des de la bretxa de Tempestats. Sortírem tots tres de bon matí per l'enorme pedregam negre que s'enfila pel damunt del llac de Llosars fins a arribar a la rimaia de la congesta de la bretxa. L'experiència d'en Ramon va localitzar un delicat i estret pont de neu que ens va permetre salvar l'obstacle i evitar de descendir al fons de la rimaia per tal de superar l'oposat llavi de neu. Pujàrem per la petita gelera tot alegrois i entonant cançons de muntanya. La veu del nostre amic destacava suament de la resta amb el to serè i un pel profund... No era pas la primera vegada que l'escoltàvem, però el ressò de la concavitat de les muntanyes li donava un caire especial. Encara ens sembla com si el sentíssim...

I és que, dins del nostre més pregon sentiment, creiem que en Ramon ens està esperant assegut en una pedra de la bretxa de Tempestats per fer via cap a l'Aneto, cim que anirem assolint a mesura que el nostre esperit vagi a la recerca de noves dimensions. Quan tots hi siguem, aconseguirem arribar al pic més alt del Pirineu, amb en Ramon al davant de la cordada traçant-nos el camí a seguir.

Ramon, tingues la seguretat que ho farem!

Aurora Vila i Guàrdia - Joan Cervera i Batariu

COL·LABORACIONS

XI DIADA VERDAGUER ESCURSIONISTA A VIL·LA JOANA –VALLVIDRERA

De nou la Comissió Verdaguer Excursionista, que aplega diferents Clubs Excursionistes de Catalunya i sota l'auspici de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, ha celebrat enguany l'11a Diada Verdaguer a Vil·la Joana.

La sessió Verdagueriana, es va fer a sala d'actes del Centre d'Informació de Collserola, amb una comunicació de Maria Carme Barceló sobre la flora en la poesia de Verdaguer i recitació de poemes per Salvador Butí. Va seguir un concert d'harmonica a càrrec de Bagatge de Cançons, del Centre Excursionista de Catalunya. Amés, els assistents varen rebre el llibret de la Diada.

Al finalitzar l'acte es va fer ofrena d'un ram de llorer a la placa de Mossèn Cinto. Vil·la Joana està actualment clausurada per obres, encara que esperem que en un curt període de temps tinguem la oportunitat de tornar a homenatjar-hi el nostre insigne poeta.

El nostre Club, com sempre, ha participat en la Diada amb un bon grup que hi va arribar a peu.

ACAMPADA

Alguns dels socis de la secció segueixen al Càmping Valira de Andorra fins passada la Setmana Santa, donat que encara queda molta neu. Altres companys ja es varen traslladar amb les seves caravanes a Blanes el darrer cap de setmana de març.

Com sabeu al "càmping SOLMAR" de Blanes, i des de fa molts anys, es fa el campament Costa Brava, fins a la revetlla de Sant Joan.

Els preus que ens fan, molt especials, són de 146 € al mes, cada un dels tres mesos que dura la acampada. Els interessats podeu contactar amb el nostre company Xavi Misas (xmisis@gmail.com).

D'altra banda, el passat dia 31 de març es va fer una reunió per parlar del campament d'estiu (possibilitat d'anar a Astúries) i també es va conversar del futur de la secció.

L'Assemblea anual de la secció serà convocada per escrit. Està previst que sigui durant la segona quinzena de Maig.

Junta de la secció de acampada

CANTAIRES MUNTANYENCS

Activitats previstes per la secció Coral Cantaires Muntanyencs

Mes de Juny 2014

Dia 1 de Juny

Festa Cançó Muntanya, organitzada per totes les corals participants, amb motiu dels 50 anys de la primera trobada (Es farà al Monestir de Montserrat).

Dia 14 de Juny

Concert de Primavera

L'Ajuntament de Gràcia, com cada any ens acull. Aquesta festa és per fer un homenatge a un personatge conegut nascut a la vila, o que la seva persona estigui vinculada a la vila per diferents motius. Aquest any la persona homenatjada és el Carles Albesa, soci n° 1.970 del Club, expresident, fundador de la Matagalls-Montserrat, gran escriptor de llibres dedicats a la muntanya,...

La Coral Antics Cantaires de l'Orfeó Gracienc ha tingut la delicadesa d'acompanyar-nos. Presidirà l'acte la regidora del districte Maite Fandos.

CRÒNICA DE LLIBRES

El passat 27 de març es va presentar a la nostra seu el llibre *Andorra, 17 excursions a peu*, de Manel Figuera i Abadal. La introducció fou a càrrec de la seva germana Elisabet, l'actual secretària del Club.

Amb aquest llibre, el Manel ens vol donar a conèixer Andorra "des de dalt", per dir-ho d'alguna manera, allunyant-se de les rutes senderistes totalment marcades que comuniquen els diferents pobles andorrans. En comptes d'això, ens proposa disset excursions "enllaçant" cims i carenes andorranes.

En Manel Figuera va néixer a Barcelona però des del 1982 viu a la Cerdanya. Treballa al Consell Comarcal com a corrector lingüístic i també imparteix cursos de català dins del Consorci de Normalització Lingüística. És un gran coneixedor del Pirineu català i andorrà i ha publicat més de trenta llibres, la majoria dels quals són guies de muntanya. Col·labora també amb diverses revistes especialitzades de muntanya (Pirineos, Vèrtex...) i us el podeu trobar qualsevol dia en qualsevol dels nostres cims.

Manel Figuera, *Andorra, 17 excursions a peu*. Cossetània Edicions, col·lecció Azimut Comarcal, sèrie A peu n. 14. Barcelona, febrer 2014.

El dia 6 de març, a la seu de la nostra Entitat, el GEDE va presentar el llibre *Guia d'escalades al Montroig*. L'obra és una acurada feina de documentació que dona com a resultat aquest magnífic llibre, imprescindible per a qualsevol escalador, tant esportiu com clàssic, que vulgui gaudir a fons de les encantadores cingleres del Montroig. En l'acte de presentació hi van ser presents els dos autors, els reconeguts escaladors Jordi Marmolejo i Joan Escuer. La introducció va anar a càrrec de Jordi Vidal, referent de l'escalada lleidatana dels anys 70.

Jordi Marmolejo i Joan Escuer, *Guia d'escalades al Montroig*. Madrid: Ediciones Desnivel, febrer 2014. Edició bilingüe en català i castellà.

Què n'hem fet, de les nostres muntanyes?

Amb aquest suggeridor títol, va aparèixer cap a finals de l'any passat el llibre de la nostra consòcia Aurora Vila i Guàrdia. El títol de l'obra és el mateix amb què aparegué un article de l'Aurora al Butlletí Social del Club, número 359, de novembre-desembre de 1975.

El llibre té dos trets diferencials: Primer, que es tracta d'un ampli recull dels escrits publicats per l'Aurora Vila al llarg dels anys en les revistes i diaris que li han estat més propers (el més antic és de l'octubre de 1974 i el més recent del setembre de 2010). I segon, que la recopilació de textos és al mateix temps un "atreuiment" d'en Joan Cervera i la Núria Cervera.

Explico això de "l'atreuiment". En el llibre hi ha una mena de preàmbul i el titulen "Justificació", i comença així: "Ens hem atrevit, en Joan i la Núria, a fer un recull d'articles escrits per l'Aurora (esposa i mare) en la confiança que la seva lectura (o relectura) pot resultar d'interès per als seus amics i, també, per a tothom que tingui una relació més o menys directa amb l'excursionisme". Més endavant, la "Justificació" segueix així: "Perdona'ns, Aurora, pel nostre atreuiment; però en el fons ens hem limitat a reunir una part del que ja has escrit, com a testimoni de la teva obra; en aquest cas, de la teva manera de creure en el profund sentit de la muntanya, per tal que el futur del nostre planeta pugui ser millor a partir d'aquest petit racó geogràfic que és Catalunya". En les paraules de la "Justificació" queda ben palesa la intenció del llibre.

Els lectors trobarem molts al·licients en la lectura, entre aquests el fet ser una mica un calaix de sastre (això sí, d'un sastre d'alta costura). La variació de temes aplega des d'excursions fins a cròniques literàries, passa per pedaços de la nostra història, i ofereix remembrances de personatges destacats, lligats al món de la muntanya o a la defensa del país. Del que podeu estar segurs és que quedareu cosits als diferents textos que anireu descobrint, ja que la qualitat de la tria dels articles ha estat acurada i enganxa els lectors.

El recull s'ha fet a partir dels articles que l'Aurora ha publicat a la revista *Els Colls*; al diari *Avui*; en les Jornades de Literatura Excursionista de la UEC; a la revista *Vèrtex* de la FEEC; a la revista que publica *Mountain Wilderness* de Catalunya; i a la revista *Mai Enrera* i el *Butlletí Social*, ambdues les publicacions de la nostra entitat.

Aurora Vila i Guàrdia, *Què n'hem fet, de les nostres muntanyes?* □ Rafael Dalmau Editor. Col·lecció "Al Guió del Temps". Barcelona, octubre de 2013.

CULTURAL

PODEM SER PADRINS!

Tothom del Club que ho vulgui i per un motiu bo i profitós. Bé, anem a pams.

La Universitat de Barcelona disposa del nomenat "Centre de Recursos per a l'Aprenentatge i la Investigació" (CRAI). Dins aquest àmbit, hi ha un fons documental, de períodes diversos, variat i de gran vàlua per motius fàcils de comprendre.

Com és natural, també n'hi ha d'antics que, al decurs d'anys i anys i a més igualment pels periples de la seva raó en origen i recorregut, han sofert i sofreixen deteriorament.

En aquesta situació, l'àrea responsable que en té cura i anteriorment esmentada, a fet una crida oberta a tota la societat i enllà del que és tota la regulació que envolta l'univers acadèmic. Per tal d'aconseguir fons econòmics que possibilitin la preservació segons cada document i característiques.

Aquest tipus d'accions no són pas noves arreu dels llocs i temps més sensibles en el tot que és història, davant de situacions com la que es descriu en quan a deterioraments.

"Apadrina un Document – Fes-lo teu, fes-lo de tots". Aquesta és la frase amb que els responsables del CRAI, ens fan una crida al conjunt de la societat per tal d'aconseguir el necessari suport econòmic que sempre cal en tot.

És cert que més valdria que l'erari públic fora puntal gruixut en això però, també és cert que aquesta crida feta enllà de les regulacions acadèmiques, també comporta toc d'atenció de manera franca a considerar aquells documents que, si bé no són exposats en públic, sí que els cal l'atenció corresponent per a servei nostre en general i fet a través del rigor. Tant en el tracte, com en la seva translació obligada per a les consultes oportunes. Tasques a mans dels especialistes corresponents.

Entès el servei i la dinàmica que cal, el nostre Club a través de la Secció Cultural, ha iniciat una fase de captació per col·laborar en el projecte "Apadrina un Document".

Aquesta acció nostre finalitzarà el trenta (30) de juny vinent. El sentit pretès igualment és fer-nos alhora entre nosaltres, associades i associats, una crida a recordar que: El que és avui possible, se sosté pel que es va concretar en el passat.

La Universitat de Barcelona farà nota de reconeixement a tota persona física o jurídica que hi col·labori. El que reunim, lliurat en nom del Club, ens donarà un motiu d'orgull col·lectiu i perquè no dir-ho, també un petit prestigi davant aquella Institució acadèmica. Sabran perquè ho constatarem, que sempre al decurs dels nostres ja noranta-dos (92) anys d'existència, la Cultura ha estat companya fidel en els nostres itineraris i reptes diversos.

Ens podem informar amb més detall a través de l'enllaç:

<http://www.bib.ub.edu/crai/apadrina/>

Els patrimonis tangibles, visibles o menys visibles, són elements a preservar. La sort de les noves tecnologies ho permet millor. Servir-se del passat amb bon ús i del que ara és actual, en resulta camí cap a l'excel·lir. Cosa aquesta darrera que de ben segur tothom ho anhelem.

Secció Cultural RELACIÓ D'ACTIVITATS EN QUE S'ESTÀ TREBALLANT

Visites a llocs vinculats a fets a l'entorn del 300 Aniversari de la part final de la Guerra de Successió. (Altrament anunciats institucionalment dins el referent "Actes del Tricentari").

És previst fer col·loqui il·lustratiu sobre personatges destacats en aquells fets i menys coneguts. Com poden ser amb els noms de Moragues, Dalmasas, Peguera, Basset, Flix, Desvalls, Bach, Tamarit, Dalmau i força més; o bé dins el ventall de les diverses procedències, igualment implicats; on trobem els noms, Darmstadt, Portocarrero, Berwick, Marlborough, Starhemberg, Stanhope i altres més.

De dins el nostre país i de fora, la llista és llarga per les seves característiques de confrontacions europees.

També, com és natural en els afers, interessos i confrontacions humanes; hi apareixen dones. Recordem ara els noms d'Elisabet Cristina de Brunswick Wolfenbüttel, o el de l'espia catalana Marianna de Copons.

El format previst per a la nostra constatació del "Tricentari" serà, com no pot ser d'altra manera, fet amb caire participatiu i no pas amb exigències prèvies.

En altre concepte, és prevista la visita a l'exposició "Barcelona en Postguerra. 1939 – 1945". Que té lloc a les estances del Castell de Montjuïc i és organitzada per l'Ajuntament de Barcelona.

Igualment es vol fer a acte sota el concepte "Els altres catalans". Important fet sociològic que mereix un apartat pel de positiu que s'hi encabeix.

Fins aquí un avançament de projectes en que som treballant. A més del ja esmentat a banda, "Apadrina un Document".

Josep Roca Ortiz.

Secció Cultural UN RELLANÇAMENT

El passat 20 de febrer d'enguany la Junta Directiva del Club ens va convocar a celebrar l'Assemblea Extraordinària pel buit executiu en què s'havia trobat la

nostra Secció a causa de la impossibilitat manifestada per atendre-la per l'anterior presidenta.

Sota la presidència de Marisa Carreño, com a màxima representant de la nostra entitat, a les 19.30 h va iniciar-se la reunió.

Es va fer un repàs general del que havia estat l'any anterior i, malgrat el que es podria pensar tenint en compte el que al principi apuntava com a complicat, es va concloure que havia estat força positiu i digne. Els anteriors butlletins del Club ho relaten.

Fetes les valoracions, ràpidament tot va prendre un caire positiu, ja que es va oferir a prendre les regnes de la Secció la inestimable consòcia Dolors Làzaro i Palau, persona que sempre s'ha dedicat a aquesta secció significativa dins el Club.

Acceptada pels presents a l'Assemblea, la Dolors va esdevenir nova presidenta de la Secció Cultural.

S'ha dit que tot va prendre immediatament un caire positiu. Efectivament. Es van anar definint compromisos a assumir pels presents i va quedar configurat un esbòs de programa anual engrescador, amè i divers.

Arran daixò, altres socis es van oferir per ser també membres de la Secció. Analitzant bé el mot Cultural, s'endevina que és infinit i molt, molt mal·leable, cosa que ens va bé, atès que estem subjectes a les institucions corresponents.

La Secció Cultural, per les seves característiques, ha de ser també receptacle de propostes imaginatives de moltes i diverses aportacions, vinculades directament a la muntanya o no.

És un afany creatiu el que manté el Club. Les muntanyes romanen sempre. La imaginació ens correspon a les persones.

Gràcies, Dolors, per la teva nova embranzida. Et fem costat i tots junts farem la Secció Cultural amena i divertida. Com sempre.

Josep Roca Ortiz

Flama de la Llengua Catalana a Montserrat 2014

D'aquell 1968 fins avui ha plogut molt. Els excursionistes, seguidors de la gran obra de Fabra, varen decidir dedicar un homenatge al Mestre. Just homenatge que seria anyal.

Des de Prada de Conflent es portaria a Montserrat la Flama de la Llengua, encesa a la tomba del Mestre, per a recordar així a les futures generacions la immensa feina portada a terme per Fabra.

Enguany, cinc Institucions de Reus han escomès aquest digne homenatge a la Llengua. Amb gran dedicació han aconseguit que aquesta 45ena Flama de la Llengua catalana a Montserrat hagi estat un gran èxit d'organització. Nosaltres hi assistirem, i com a club que altres anys s'ha cuidat de l'organització, els volem felicitar molt afectuosament, i a la vegada encoratgem als amics excursionistes de Llançà que prenen ara el relleu cap al proper any.

És una tasca que els honora i el món excursionista s'aplegarà amb ells en aquella diada.

Dolors Làzaro

Fotos: Núria Comas

FORNS ROMANS DE VILASSAR

Recinte Arqueològic de la Fornaca - Vilassar de Dalt

En aquest recinte s'hi poden admirar tres forns circulars dedicats a la producció de material ceràmic de gran format: material de construcció (ímbrex, tegulae i maons) i dòlies, que formaven part d'una terrisseria d'època romana. L'estat de conservació dels Forns i la museïtzació del recinte arqueològic ens permetran descobrir el funcionament d'una indústria ceràmica de fa gairebé dos mil anys.

Aquests forns foren excavats en un marge natural, situats en bateria i orientats al vent predominant de la zona. El seu emplaçament reunia bones condicions per a la indústria ceràmica: abundància d'argila, proximitat d'aigua i de boscos per al combustible bàsic. Estructuralment són de planta circular i de tir vertical o directe.

No es conserva cap vestigi d'instal·lacions o altres edificis vinculats a la terrisseria. El topònim Fornaca es troba en un document de l'any 1290 registrat a l'*Speculum* del castell de Vilassar. Posteriorment apareix en altres documents sempre referit a aquest sector. Aquesta denominació tan antiga és un indicador del coneixement en pretèrit de la presència dels Forns.

Les tasques arqueològiques van tenir en compte la conservació de les estructures dels Forns i formen part del Museu Arxiu Municipal. L'objectiu era desenvolupar i consolidar els tres forns com elements individuals. Finalment la construcció d'un edifici que els protegeix és important. Està format per un edifici de pedra seca resguardat per un enreixat i una teulada de gran impacte visual.

Dolors Làzaro i Palau

GIBRALTAR I ELS CATALANS

Gibraltar. Hi ha pocs llocs al món que igualin la presència física d'aquesta roca. El Penyal està situat en un lloc singularment estratègic, format per un promontori rocallós (425 metres) de pedra calcària juràssica, unit a terra ferma per un istme d'1,6 quilòmetres de llargada i 500 metres d'amplada, format per una plana baixa i arenosa. Aquesta estreta franja serveix de carretera principal i de pista d'aterratge de l'aeroport local. Malgrat el seu impressionant aspecte, que es pot veure des de més de 100 quilòmetres de distància, Gibraltar només

té 6 quilòmetres quadrats en total. Des de l'època dels Neandertals, una mescla fascinant de cultures hi ha deixat les seves empremses: britànics, granadins, castellans, marroquins, genovesos, portuguesos, jueus, maltesos i indis. Un poble, una ciutat, un país i una història conviden els catalans a aprofundir en les vicissituds que lliguen Gibraltar amb els catalans.

El 14 d'agost de 2004 va fer tres-cents anys que 350 catalans, a les ordres del príncep Jordi de Hessen-Darmstadt, entraren a Gibraltar per la porta de ponent de les muralles. Gibraltar s'havia rendit a les forces franceses, holandeses i catalanes. La idea de prendre Gibraltar fou dels catalans.

El rei Felip V deixava de ser rei de Gibraltar i passava el domini al rei arxiduc Carles d'Àustria. Aquests 350 catalans foren també la primera força d'ordre del nou Govern de la plaça de Gibraltar, i el príncep Jordi de Hessen esdevindria el seu primer governador.

Cap al 1713, el tractat d'Utrecht reconeix el domini perpetu britànic sobre Gibraltar. Continuament aquest penyal ha sofert diferents atacs, però cap al 1830 rep l'estatus de colònia de la Corona britànica i posteriorment, ja cap al 1967, es fa un referèndum entre la població de Gibraltar, en què 12.138 gibraltarenys voten per ser anglesos amb el resultat de 44 vots en contra.

És promulgada una nova Constitució, amb un alt grau d'autogovern, i el Govern espanyol tanca la frontera amb el territori de Gibraltar i talla les comunicacions durant tretze anys.

Per fi, Gibraltar ingressa a la Comunitat Europea amb la Gran Bretanya. Aquesta concedeix el dret a la ciutadania britànica als habitants del territori de Gibraltar, que aconsegueixen ser lliures de la dominació castellana.

El príncep Jordi de Hessen, que tant va ajudar Catalunya, moriria a Montjuïc i seria enterrat a l'església de Santa Maria de Lesseps. La seva tomba està desapareguda per les vicissituds de diferents guerres. Però una placa, al costat de l'altar major, en dona fe.

Avui, que Gibraltar conservi i enforteixi la seva llibertat, és important per a Catalunya.

Dolors Làzaro i Palau

COL·LABORACIONS

Amb una mirada de nen...

Juli Roig Uriach
6 anys

Vaig al Club. Es presenta un llibre: "ANDORRA, 17 excursions a peu", l'autor, en Manel Figuera, germà de la nostra secretària Elisabet.

De sobte em miren, riallers, uns ulls. Un petit personatge, que tot seguit em diu que és el Juli. I que el seu pare és l'Octavi, soci nostre que està escalant al boulder del Club. Sec amb el Juli i m'explica que ell també escala, però que el seu pare el vigila i que quan pot ve al Club per mirar com ho fan els demés. Inclús té uns peus de gat.

Ja ha fet algun tram de la paret i està molt content. També va a altres llocs a escalar, però allà on s'hi troba

més bé és a la muntanya. MOLT! La seva rialla és oberta, neta, i mira el món amb il·lusió.

Potser és el futur del nostre Club i li desitjo mentalment que res ni ningú li trenqui mai les seves il·lusions, tant netes i planeres.

Endavant, Juli!

Dolors Làzaro

* * * * *

Grup CATALANA
OCCIDENT

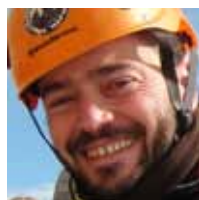
Els dies 25 i 27 de febrer es van realitzar dos monogràfics de maniobres bàsiques d'autorrescat en paret en la secció del GEDE.

Els assistents van poder posar en pràctica primer de tot els nusos autoblocants, com el prussik o el machard. Després, un cop ja els tenien clars, es va acabar el primer dia explicant i posant en pràctica la maniobra de remuntar cordes.

El segon dia es va començar fent un petit repàs de tot el que s'havia explicat el dia anterior i, seguidament ja es va entrar en matèria. Així, primer es va explicar la diferència entre una politja mòbil i una de fixa, i després la maniobra bàsica de rescat d'un segon de cordada, el polispast. A continuació, ja amb tota la base teòrica explicada, es va deixar que els participants practiquessin i a la vegada s'anaven resolvent els problemes trobats.

Tot i agrair el fet de veure cares noves entre els assistents, animem a tots els socis/ies a que s'apunten als propers monogràfics.

Octavi Roig i Marc Mundet

Trio de clàssiques a la Trompa

Sant Benet i la seva escalada tenen un espai preeminent en la història montserratina per dret propi. Aquí hi conviuen quasi vuit-cents itineraris de tots els estils: escalades esportives d'un o més llargs, totxos i blocs, rutes clàssiques i vies trad només a l'abast de pocs escollits. Malgrat la varietat d'estils, hi ha un denominador comú: el grau santbenedictí, sempre collat.

D'entre totes les roques de Sant Benet, una de les més singulars és l'Elefant, que talment un paquiderm petrificat corona la regió alhora que fita plàcidament vers el Monestir i el seu enrenou.

L'Elefant, un dels perfils més característics del Serrat

Per la seva anatomia s'hi enfilen un bon grapat d'itineraris, però és a la Trompa on trobem tres vies clàssiques, que destaquen per elegància i bellesa: la GEDE, la Boy-Roca i l'Anglada-Guillamon. La GEDE per la banda esquerra, la Boy-Roca pel bell mig de l'esperó i l'Anglada per l'ombrívola vessant nord-oest. Totes tres amb entitat pròpia, un traçat superb i variades quant a tècniques d'escalada, realitzables en estil clàssic o versió friky.

Boy-Roca

La Boy és la més assequible del trio. Recorreguda cada cap de setmana per alguna cordada, tard o d'hora hi acabaran passant la majoria d'escaladors clàssics catalans; la línia s'ho val.

La via comença a la base de la Trompa amb una primera tirada suaument exposada, pedra de toc per a altres escalades més ambicioses on saber conviure amb un cert grau d'exposició és obligatori. Més amunt la rampa es trempa i al tercer llarg podem gaudir d'uns fantàstics 25 metres sobre roca perfecta amb un ambient de primera categoria, 6a+ si els escalem en lliure o V/Ae amb els estreps.

Un cop superada aquesta tirada, només restarà gaudir de dos agradables llargs de IV grau per abastir el cim de la roca.

En Marc muntant la tercera tirada de la Boy-Roca

Cal dir que la via ha estat reequipada amb ancoratges d'anella; només caldran setze cintes i l'estrep si fem la tercera tirada en artificial.

GEDE

Una altra superclàssica de Sant Benet, aprofita les tres primeres tirades de la Cerdà-Pokorski per després fer una marrada a dretes i anar a buscar l'evident diedre que queda lliure. Novament trobem una primera tirada exposada, tot i que la dificultat no passa de III+.

Menció especial per al tercer llarg, val la pena provar-lo en lliure perquè és bonic i està ben equipat. Aquest endemés es pot enllaçar sense problemes amb el segon, quedant 40 metres deliciosos amb una dificultat que mai no sobrepassa el 6a.

Si la nostra intenció és fer la via al rockpunt, trobarem els passos clau a la sortida de la tercera reunió (secció de 5 metres de 6b) i per aixecar-nos de la quarta (un pas de 6a/6a+ una mica rabiós).

La via també ha estat reequipada i es pot fer pràcticament amb cintes. No obstant això, amb un petit joc

L'Alan recuperant el deliciós tercer llarg de la GEDE

de tascons podrem acabar de completar l'equipament, especialment al diedre de la quarta tirada.

Anglada-Guillamon

La menys repetida de les tres però potser la més variada. Ascensió sensacional on es concentren en pocs metres totes les tècniques de l'escalada més clàssica, amb una primera tirada de finor, una xemeneia sorprenent al segon llarg i un tram d'artificial al tercer que ens va abocant al buit.

L'orientació nord-oest la converteix en el destí perfecte pels mesos més calorosos de l'any.

El llarg d'artificial ha estat forçat en lliure amb una dificultat de 7a.

La via ha sofert una restauració del tot encertada, conservant tota la seva essència. Per repetir-la ens caldran 16 cintes, els Camalots #0.75 i #1, un joc de fissurers, bagues i algun cordino prim i la navalla per si hem de substituir els que hi ha als claus.

Edu Giménez

Bon ambient i ombra assegurada a l'Anglada-Guillamon

Fitxes tècniques:

Via: Boy-Roca

Dificultat: 6a+ (MD-)

Dificultat obligada: V/Ae

Llargària: 140 metres

Grau d'exposició: Alt als trams fàcils. Baix a la resta

Grau de compromís: Baix

Equipament: Via equipada amb ancoratges d'anella

Material necessari: 16 cintes exprés. Si fem el tercer llarg en artificial, un estrep

Orientació: Sud

Via: GEDE

Dificultat: 6b (MD)

Dificultat obligada: V/Ae

Llargària: 135 metres

Grau d'exposició: Baix excepte a la primera tirada

Grau de compromís: Baix

Equipament: Via equipada amb ancoratges d'anella i claus

Material: 12 cintes, petit joc de fissurers i alguna boga savinera

Orientació: Sud

Via: Anglada-Guillamon

Dificultat: 7a (MD+)

Dificultat obligada: V+/A2

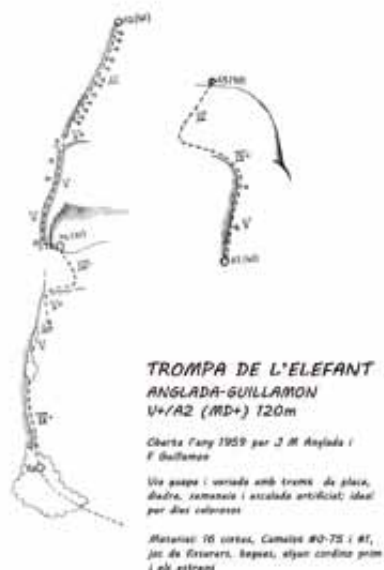
Llargària: 120 metres

Grau d'exposició: Mitjà

Grau de compromís: Mitjà

Equipament: Pràcticament equipada amb material divers. Reunions amb ancoratges d'anella. El tram de A2 té totes les peces col·locades

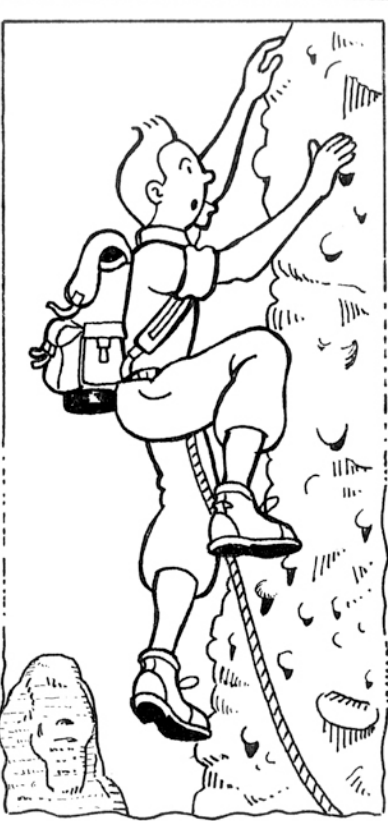
Material: 16 cintes exprés, Camalots #0.75, #1, joc de tascons, alguna boga per a savines i un estrep. Preveure també algun cordino prim per si se n'ha de substituir algun al tram d'artificial

TINTÍN A MONTSERRAT

HOMENATGE AL DIBUIXANT HERGÉ

SERGI DIEZ 2013

Les Vies:

Vall d'Ansó. Peña Ezkaurre. Vía Esminu (6^a+ -6b), més Aresta Est fins el coll. 360m.
 Aiguilles d'Ansabère. Spigolo Sud (7^a+ -7b) 300m.
 Midi d'Ossau. Vía Ravier al Pilar de l' Embarradère (6c+ i A1). 350m.
 Larribet. Pic d'Artouste. Vía Les Tribulations du Fran-ska. 6a. 765m.
 Balaïtous. Travessa de les Tres Arestes: Noroccidental-Costerillou-Diablo. IV+. 2.500m de recorregut.
 Vingemale. Nord Clàssica. V+. 800m + 100m Aresta de Gaube.
 Gavarnie. Mur de la Cascada. Vía Clàssica. IV°. 250m.
 Ordesa. El Tozal del Mallo. Vía Ravier. 6a. 300m.
 Torre de Marboré. Vía Ravier. 6b+. 400m.
 Aresta des Druides + Aresta Passet. IV+. 1.200m de recorregut.
 Mont Perdut. Esperó dels Esparrets. V°. 800m.
 Cilindre de Marboré. Vía Montaner-Bescós. 6a/A1. 250m.

TransClassicPirene

La FEDME (Federación Española de Deportes de Montaña y Escalada), va entregar el passat 14 de desembre, els premis anuals a les millors activitats alpinístiques i d'escalada. En la categoria d'alpinisme europeu, va rebre el guardó el nostre consoci Eloi Callado. La activitat mereixedora del trofeu va ser la realització de la "TransClassicPirene".

La "TransClassicPirene" és el nom que se li dona a la travessa integral transpirenca en solitari de mar a mar (des del Cap d'Higuer en el Cantàbric al Cap de Creus en el Mediterrani) escalant les vies mítiques i clàssiques, d'ahir i d'avui, del Pirineu. Una via clàssica, com a mínim, per massís.

Sense utilitzar cap mena de mitjà mecànic, sempre caminant i/o escalant i en total autonomia, sense cap ajuda ni equip de suport extern, només utilitzant i fent avituallaments en refugis i pobles.

Són més de 1.200 kilòmetres recorreguts, amb més de 25.000 metres escalats i aproximadament uns 100.000 metres de desnivell acumulats.

És una travessa-homenatge al Pirineïsm, a les seves rutes i als seus autors, els d'abans i els més contemporanis, des de Carbonnières, Russell, Passet, Brulle, Bazillac, Castagné, Arlaud, Cadier, Estasen; als Olliver, Barrio, Rabadà-Navarro, Ravier, Bellefont, Audobert o Despiu... i en definitiva, a tothom que escala, camina, viu o senzillament s'estima els Pirineus.

Durada de la travessa: 67 dies.
 Sortida Cap d'Higuer: 7 d'agost.
 Arribada Cap de Creus: 12 d'octubre.

Número total de vies escalades: 55.
 Dificultat mínima: II°-III° Cresta Comalestorres- Comaloformo- Bessiberris.
 Dificultat màxima: 7b Spigolo Ansabère i Deja Vú al Caputxí. A1 Ravier a l' Embarradère (degut a una esllavissada recent).

Astazú. Aresta NO. V°. 500m.
 Troumouse-Barroude. Peña Blanca de Troumouse. Vía Ravier. V+. 500m.
 Neouville. Aresta dels Tres Coinselleurs. IV°. 200m.
 Pic d'Espade. Vía Reunion Syndicale. 6a. 200m.
 Arbizon. Vía Ravier. VI°. 300m de Pilar + 300m Aresta.
 Spijoles. Vía del Gran Diedre. V+. 300m.
 Gran Quayrat. Vía Ravier. V+. 500m.
 Tuc de Belloc. Vía Les Chants du Pyrène. 6a+. 150m.
 Possets. Cresta d' Espadas. III+. 700 m de desnivell. 2.000m de recorregut.
 Maladeta. Cresta d' Alba o dels 15 Gendarmes. IV°. 1.100m de recorregut.
 Maladeta. Pic Abadías. Cara Sud. Vía Directa. 6a. 300m.
 Aneto. Cresta Salenques-Tempestats-Aneto. IV°. 800m de desnivell. 3.000m de recorregut.
 Forcanada. Vía Ravier. 6b. 650m + 300m de Aresta.
 Drac del Tumeneja. Vía del Diedre. V+. 220m.
 Tumeneja N. Vía Evident. IV+. 185m.
 Paret de l'Estany. Esperó Mordor. 6a+. 200m.
 Agulla de Comalestorres. Vía Pistacho Asesino. 6a. 235m.
 Cresta Comalestorres-Comaloformo-Bessiberris. II°- III°. 1.800m de recorregut.
 Coma l'Espasa. Vía Xemeia Sol Ponent. V+. 200m.
 Travessany. Segona Agulla. Vía CADE. V°. 150m.

Travessany. Travessa de les 6 Agulles. IV°. 500m de recorregut.

Agulles de Delluí. Vía Esperó Esmolat. V+. 275m.

Subenuix. Vía Padrins. V+. 350m.

Pic de la Colomina. Vía Kali-Gandaki. 6b. 150m.

Pic de la Colomina. Vía Cigrons amb Xampinyons. 6a. 150m.

Pic de Peguera. Vía Raiers. V+. 325m.

Els Encantats. Vía Cerdà-Pokorski. V+. 900m.

Pic del Portarró. Vía Lamarca-Puig-Auqué. IV+. 200m.

Agulles d'Amitges. Vía Giraud-Arlaud. V°. 150m.

Agulles d'Amitges. Vía Pokorski. V+. 180m.

Agulla Gran d'Amitges. Vía del Diedre. V°. 150m.

Agulla del Port de Ratera. Esperó de l'Alba. IV+. 200m.

Coma de l'Abeller. El Caputxi. Vía Deja Vú. 7b. 105m.

Torres de Bassiero. Vía Directa Mestres-Lleonard. 6a+. 235m.

Andorra. Pic de Ribuls. Vía Directa Esperó de Ribuls. 6a. 300m.

Pymorens. Pic de la Valleta. Vía Clàssica Esperó Nord. V+-6a. 300m.

Dent d'Orlú. Vía Les Enfants de la Dalle + Aresta cimera. 6a+. 1.100m.

Núria- Carançà. Pic Rodó. Vía Apé-Rodo-Minical. 6b. 250m.

Carançà. Agulla Blanca. Vía Científics. IV+. 200m.

Ulldeter. Gra de Fajol. Vía Xemeneia. V+. 350m.

Ulldeter. Paret del Gneis. Vía La Vall d'en Bas. 6a. 165m.

Canigó. Petit Yosemite. Vía Les Secouristes. V+. 150m.

Canigó. Pic de Barbet. Diedre Sala-Bobo. V+-6a. 250m.

Eloi Callado

EXPOSICIÓ de COMIC d'ESCALADA del GEDE

PRESENTACIÓ el 7 de MAIG a les 21 hores. Lloc: Local del CEG Passatge Mulet, 4 BARCELONA

CLUB EXCURSIONISTA DE GRÀCIA

PEIDEN ROCK

GEDE

DURADA DE L'EXPOSICIÓ: DEL 7 AL 27 DE MAIG
www.cegracia.cat

MUZTAG

AGÈNCIA DE VIATGES

esports de muntanya

Plaça del Diamant 9 - 08012 Barcelona
Tel i Fax: 93 218 41 17
www.espeleonus.com
info@espeleonus.com

COL·LABORACIONS

SABIES QUE... (ENTREGA 6)

La graciencia plaça del Diamant i els carrers de l'Or, de la Maragda –avui d'Astúries–, de la Perla, del Robí, de la Plata –avui Guilleries– o Topazi, tots ells noms relacionats amb el món de la joieria, van ser designats

així per en Josep Rossell i Isbert, regidor de l'Ajuntament de la vila i joier d'ofici. Ell va ser qui, l'any 1848, va adquirir uns terrenys a Simó Singlà i va urbanitzar la plaça i els carrers del seu entorn

“batejant-los” amb noms de metalls i pedres precioses, per a ell ben corrents i familiars.

L'esclavitud es va abolir legalment el 2 de juny del 1963 a l'Aràbia Saudita, l'últim país del món on encara existia. Tot i així, hi ha qui afirma que, malgrat l'abolició a escala mundial, aquesta no ha desaparegut; només s'ha transformat en noves formes d'“esclavatge”: el tràfic de persones; l'explotació sexual; el treball infantil; el nou colonialisme entre països rics i pobres; determinades actituds discriminatòries, classistes, xenòfobes o racistes; etc. són també subtils i flagrants mostres d'una total i denigrant privació de llibertat. El que potser molts no sabeu és que, tot i no existir-hi en la forma que tots l'entendem, aquesta no quedà legalment abolida als EUA d'Amèrica fins al 1995, en què l'estat de Mississipí ratificà la XIII constitucional que la prohibeix’.

Abans i avui també, però no tant, a les portes de les cases de pagès s'hi clavava, ben oberta, una carlina (*Carlina acanthifolia cynara*): una planta en forma d'estrella amb punxes i amb un gros botó, una mena de flor groga, al mig. Es tracta d'una planta de la família dels cards pròpia de les pastures seques de muntanya d'entre 500 i 2.000 m d'alçada. Es col·locava com un motiu ornamental però fonamentalment per raons pràctiques: és un baròmetre casolà. Amb la humitat de l'ambient, els pètals de la flor es tanquen i s'obren en temps sec. Segons la tradició popular, aquest costum també forma part de l'ús que es dona a les anomenades plantes protectores ja que, per la seva forma, simbolitzen el Sol.

Fer arribar el ferrocarril de Ribes a Puigcerdà no fou feina fàcil. L'orografia obligà a fer obres nombroses i complexes. Així, entre la Molina i Toses hi trobem el túnel de Toses sota la collada d'aquest nom, de 3.850 m de longitud (un dels més llargs d'Europa

i també el punt més alt de la península, 1.494 m, per on passa un tren). Una mica més endavant, entre Planoles i Toses, hi tenim una segona i atrevida obra d'enginyeria, el túnel del Cargol, un dels pocs túnels ferroviaris helicoidals (per salvar l'important desnivell, el tren fa una volta sencera sobre si mateix i torna a seguir, guanyant 40 m de cota, en la mateixa direcció), com si fos una escala de cargol però amb un radi de 230 m. Les obres es van fer entre el 1919 i el 1922. Tècnics i obrers treballaren intensament en aquesta difícil obra, dificultada per la duresa de la pedra i les nombroses filtracions d'aigua; vint treballadors hi deixaren la vida només en les tasques de construcció.

El túnel del Cargol, de 1.057 m de llarg, es va fer com tots els altres foradant alhora per les dues boques. Els enginyers havien calculat els punts exactes per on s'havia de fer l'excavació i en quina gradació d'alçada. Quan arribà el dia en què teòricament s'havien de trobar els dos forats encetats, la decepció fou enorme perquè la connexió no es produí. Diuen que, a causa d'això, l'enginyer en cap –Hilario Jesús Retuerta Toledano–, creient-se responsable d'un error fatal, es va suïcidar electrocutant-se en una de les entrades. Tres dies després, continuant els treballs de perforació de la dura pedra, els dos equips es van trobar.

Fundat l'any 1786, Can Culleretes del carrer Quintana és, segons el *Libre Guinness dels Rècords*, el restaurant més antic de Barcelona i el segon més antic d'Espanya; el primer, segons aquest mateix llibre, és el restaurant Botín del carrer Cuchilleros de Madrid, fundat pel cuiner francès Jean Botin el 1725. Diuen que Can Culleretes va començar com a xocolateria. La xocolata desfeta, la crema, el mató, la nata... totes aquestes postres necessiten culleretes (aleshores eren de fusta i diuen que aquest local va ser el primer a fer-ne servir de metall). En devien tenir poques, o moltes de brutes, i per això cada cop que el cambrer s'acostava al mostrador, en trobar buit el pot de les culleres netes, el sentien demanar a les rentadores: “Noies, culleretes!” I potser d'aquí li ve el nom. L'àvia d'un dels primers propietaris, Joaquim Pujol, va establir-se al local de *Can Culleretes* l'any 1786 i va crear-hi una pastisseria molt popular on venia dolços com natilles, crema, orxata, xocolata i menjar blanc. Cap al 1890 aquella *crémèrie* va ser comprada per Tito Regàs, besavi d'Oriol Regàs, que va convertir-la en restaurant. Tito Regàs va instal·lar-hi tres grans pintures murals de Francisco Tey, sis plafons de ceràmica de Xavier Nogués i unes grans làmpades, que encara avui hi són.

MATAGALLS-MONTSERRAT

Logística

Amb el creixement es varen incrementar els avituallaments i els temps, i el nombre de participants aconsellà una assistència mèdica (avui ja obligatòria). I com que el recorregut era molt llarg es coordinaren per ràdio tots els controls. Després apareixerien els parcs naturals i haguérem d'adaptar-nos a les seves exigències. També per facilitar l'accés a la sortida s'organitzaren autocars des de Barcelona, i encara que el recorregut sigui majoritàriament per muntanya es col·loquen cada vegada més sanitaris als punts de major concentració.

L'última edició (MM13)

Hem tingut 5.800 sol·licituds per fer la travessa. Un cop fet el corresponent sorteig, hem deixat més de 1.200 inscrits fora. S'ha coordinat amb el monestir i el patronat de la muntanya de Montserrat, Parcs Naturals de la Diputació de Barcelona, Bombers i Mossos d'Esquadra. Contactem amb 15 ajuntaments, que majoritàriament col·laboren amb nosaltres donant facilitats per al pas de la travessa. Tenim sis punts d'avituallament, tots ells amb llum i aigua facilitada pels respectius ajuntaments; set punts d'assistència sanitària; 15 cabines sanitàries. Hem organitzat el desplaçament de 1.090 marxadors, que comporten 21 autocars, 19 de Barcelona i 2 de Sant Celoni. Finalment, la telefonia amb ubicació GPS dels mòbils posa a l'abast l'enllaç continuat entre marxadors, organització i servei del 112.

No vull acabar sense recordar mossèn Oliveras

No sé si amb els mitjans d'avui també diria: "Anar a Montserrat a peu no és pas res de l'altre món, però anar-hi des del Montseny i en un sol dia ja és un rècord que no sé si el jovent d'avui seria prou fort per a batre."

Francesc Pedrós
Excoordinador de la MM

Matagalls Montserrat

Ala presentació al parlament de la MM12, vaig comparar aquells pioners marxadors que feren la travessa fa més de cinquanta anys amb els marxadors actuals. Vàrem comprovar que l'únic que persisteix és la persona i l'ànim de superar-se a si mateix.

A la presentació de la MM13 la comparació fou de les diferents fases de la travessa al llarg dels anys.

Inscripcions

Els primers anys una munió de voluntaris preparava la propaganda col·locant cartells per tot el barri. S'enviava un munt de cartes a entitats excursionistes i als participants dels anys anteriors. Així s'aconseguia que els participants vinguessin a la mateixa seu del Club per apuntar-se i pagar. Els marxadors de fora de Barcelona pujaven a coll Formic a fer cua al matí per poder recollir la documentació i pujar al Matagalls aviat. Com que anava creixent el nombre de participants, es feren els pagaments per una entitat bancària. Les inscripcions seguien incrementant-se i eren una feina per als voluntaris del Club. Amb el canvi de segle, es va introduir la informàtica i va aparèixer la sol·licitud massiva de places i ens veiérem obligats a sortejar la participació. El procés fou lent però possible gràcies a la informàtica. S'obre una pàgina web, es canvien les cartes per correu electrònic, es fan les inscripcions per Internet, i s'acaba tenint contacte immediat amb els participants mitjançant el Facebook.

Recorregut

Primerament es buscà un recorregut, es mesurà amb una roda metre a metre i es posà sobre paper. Actualment l'increment de participants ha obligat a fer canvis per la seguretat i per les exigències de parcs naturals: es mesuren amb GPS i es notifiquen penjant els nous tracks a Internet.

Es busquen punts entremitjos d'obligat pas per assegurar el compliment de tot el recorregut. Aquests punts de no gaire fàcil accés i d'obligat pas són els "controls de pas". Inicialment eren on es marcava el full de ruta i s'apuntava a mà l'hora de pas de cada marxador. Amb el temps es passa a implementar el codi de barres als fulls de ruta i així al control tan sols es llegeix el codi de barres amb un lector adequat. Actualment molts controls es fan amb una catifa que llegeix els xips que tots els participants porten a la sabata. La tecnologia ens permet mantenir l'alt nivell de la prova amb el mateix nombre de voluntaris.

SENDERISME

4ª MOSTRA FOTOGRÀFICA DEL GRUP DE SENDERS

El dia 12 del passat mes de desembre tingué lloc a la sala d'actes del club la lectura del veredict del jurat de la 4ª Mostra fotogràfica del Grup de Senders i la inauguració de l'exposició de les obres presentades.

En total es reberen 18 fotografies de 6 autors. El tema escollit per aquesta mostra fou "Senders" i les fotografies havien de ser d'alguna de les sortides del Grup. La primera Menció correspongué a la fotografia titulada "La Bassa" de l'Antonio Moreno. La segona menció fou per Jaume Silvente per l'obra "Repòs" i la tercera fou atorgada a Isabel Jové per la fotografia nomenada "Tardor". També es lliurà la Menció del Públic que en aquest cas correspongué a Manel Arnau per la seva fotografia "Baixant cap a la plana". Tot seguit se serví un petit refrigeri entre la trentena d'assistents.

M.A.B.

Toni Moreno amb en Manel Arnau i acompanyats dels membres del jurat de la Mostra Jordi Heredia i Ramon Ripoll.

Sortida CEG Grup de Senders a Maestrazgo de Teruel (1-2 de febrer)

Ens trobem, com fem habitualment a les sortides de cap de setmana, a les 7 h del matí als carrers Príncep d'Astúries amb Guillem Tell. Ens dirigim al poble de Pitarque, situat a 110 km de Terol, a la comarca del Maestrazgo, al peu de la muntanya de Peñarrubia. Ens instal·lem a l'autocar entre somriures, ganes de retrobada amb els companys, son i la curiositat de conèixer un lloc nou i començar a caminar.

Cap a les 9.30 h fem la parada de rigor per esmorzar, aquest cop a Gandesa. Mentre la major part del grup entra a esmorzar a l'Hotel Piqué, un grup reduït dels "joves", com ens diuen, ens adrecem al Bar Joaquin, al

costat de la parada oficial de busos. La nostra sorpresa és trobar-nos tot un personatge que ens atén tota l'estona amb un gran somriure i disfresses, i ens treu uns quants riures, encara que a aquestes hores, i després de matinar, encara estem adormits. L'anècdota abans de marxar és que ens ensenya amb una gran satisfacció una màquina que ha ideat per fumar dins el local. En fi, un person o figura, com s'acostuma a dir, ben conegut a la zona i que fins i tot ha penjat vídeos a Youtube.

Els Òrganos de Montoro.

El viatge en autocar resulta ben còmode, encara que patim una mica amb les "paelles" que obliguen el nostre conductor a demostrar la seva destresa en la conducció, mentre que tots callats observem els penya-segats que cauen en picat a un pam de les postres finestres.

Arribem a les 13 h i comencem a caminar deixant enrere el poble de Pitarque i adreçant-nos al naixement del riu, del mateix nom, seguint les fites del GR-8. Passem de llarg per l'ermita de la Mare de Déu de la Penya, que més tard ens servirà de refugi per dinar quan ens sorprengui la pluja.

Sortim del poble, ens trobem rodejats de camps i horts a mesura que anem pujant, envoltats pel camí d'avellaners, alzines i boixos. En la part més alta, trobem pins, espígols i sàlvia.

Durant una bona part de la caminada, ja podem apreciar el Peñarrubia de forma esplèndida.

Un cop passada l'ermita, el paisatge es torna més abrupte i rugós. Les enormes parets de roca presenten unes formes ben curioses, igual que la tova calcària. La vegetació en aquest tram és molt densa: hi predominen els til·lers, oms, arços, avellaners, moixeres de pastor...

La zona està protegida per una important població de voltors i cabres salvatges i animals tan sensibles com la llúdria.

L'estret canyó ha estrangulat el riu Pitarque i per continuar és necessari creuar una petita passarel·la per arribar directament a una enorme xemeneia. L'arribada al riu és espectacular: l'aigua salta entre esglaons de pedra, la natura es mostra en tota la seva bellesa de llums i colors, amb un fragor imponent de l'aigua.

Ens trobem ara al punt de retorn de la ruta fins a arribar novament al poble. Ens hi adreçem i registrem a l'Hostal de la Trucha, a Villarluego. Tenim una benvinguda d'allò més hospitalària: els propietaris ens ofereixen un refrescant còctel i música. Alguns s'aventuren a ballar: a destacar el nostre amic Sergi, gran amfitrió de la vetllada.

A les 9 h del matí de l'endemà sortim de Villarluego, on triem un camí que de forma ascendent ens porta a la zona més alta del Muela Mala. Durant aquest tram ens trobarem diverses vegades amb creus on està inscrit: "Aquí morí un peregrino". Arribem a l'ermita de Sant Pere, on un cartell informatiu assenyalava que els peregrins varen morir de pesta negra durant el seu camí a Roma.

En aquest punt coincidim amb un grup gran, força trempat, del Club Los Pirineos de Saragossa. Aprofitem per fer confraria, rialles i compartir experiències de senderisme, i acabem fent la foto de rigor, de catalans i saragossans. Un gran moment!! Ens acomiadem, ja que ells fan un altre camí, però encara tindrem ocasió de retrobar-nos a l'Hostal quan tornem a dinar.

Des de l'ermita es pot apreciar una panoràmica extraordinària, d'un caprici geològic espectacular, d'a on no voldríem moure'ns: ens delectem amb la increïble vista dels Órganos de Montoro al fons.

Els Órganos de Montoro és un conjunt natural format per una gran quantitat d'impressionants agulles calcàries de més de dos-cents metres d'alçada adossades a la muntanya. Rep aquest nom per la gran semblança amb els tubs d'un orgue. Trobem l'explicació geològica que es tracta d'un conjunt d'estrats calcaris del cretaci superior, que durant l'orogènia alpina van ser plegats, quedant en posició vertical. El procés de modelatge següent és resultat de l'aigua, gel, vents i erosió fluvial, que han anat donant aquestes curioses formes, incloses dins la xarxa de "Puntos de interés geológico de Aragón".

Vista des de l'ermita de la Mare de Déu.

Farallons camí del naixement.

Reprenem la caminada, baixem entre boscos de pins fins a arribar a Montoro de Mezquita. Fem una parada per apreciar una altra panoràmica dels Órganos de Montoro. Finalment, arribem a l'Hostal, a on tenim el plaer de gaudir d'un fabulós plat de truita local, especialitat i producció pròpia de l'hostal, que disposa d'una piscifactoria allà mateix.

Quan sortim de Villarluego amb destí a Barcelona, l'autocar es queda sotmès en el més profund silenci, tots dormint i recuperant-nos de l'esforç (i plaer) de les caminades d'aquest fabulós cap de setmana entre amics senderistes.

**Mónica Gambus i
Tania Pfeiffer**

Naixement del riu Pitarque.

ESQUÍ

MARATÓ D'ALTA MUNTANYA ENGADINA

9 DE MARÇ DE 2014

Aquest any, acompanyats de més de dotze mil esquiadors, hem tornat a fer la cursa d'esquí de fons que se celebra el segon diumenge de març a la vall de l'Engadina, a Suïssa. Se surt de Maloja a 1.820 m i

s'arriba a S-chanf a 1.620 m en un recorregut total de 42 km. Els primers 10 km són planers per sobre els llacs de Sils i Silvaplana. Després hi ha una pujada molt forta de 40 m de desnivell i una baixada fins a San Murezzan, on hi ha molta gent animant. Després hi ha 7 km, els més

St.Moritz Dorf.

Maloja.

Piz Bernina.

accidentats, fins a Pontresina, al km 21. Es travessa la vall de Pontresina i es continua en lleugera baixada resseguint la pista de l'aeroport de Samedan i els últims 13 km, amb tendència a baixada però amb algunes pujades pronunciades i curtes, on es queda mig clavat. És una cursa en estil lliure, i per gaudir de les planes recomano fer-la en patinatge.

Tenim ganes de passar tota una setmana a aquesta vall que ens té el cor robat, i enguany ho hem fet realitat. Quatre dies d'esquí de fons fent la cursa que ressegueix la vall Roseg des de Pontresina. Pugem des de Pontresina, a la vall del Bernina Pass, fins a Morterasch per arribar a la glacera del mateix nom, on ens ajuntem amb els esquiadors de pista que baixen de Diavolezza per

Kempinski Hotel.

un forapista senyalitzat de 10 km. I, l'últim dia, circuit de llacs de Silvaplana a Maloja. El sol que ha fet tota la setmana ha compactat la gran quantitat de neu que hi havia a sobre els llacs i fins a les 11, quan s'ha estovat, he pogut esquiar per tota l'amplada dels llacs.

També és un paradís per a l'esquí de pista. Al peu del Bernina Pass hi ha les pistes de Diavolezza, amb dos telefèrics que et pugen gairebé amb 1.000 m de desnivell i un telecadira que en puja 350. I pistes solitàries amb neu pols. Corviglia, a sobre San Murezzan, és l'estació amb més gràcia. Li toca el sol des de primeres hores del matí, i els remuntadors obren de tres quarts de 8 a

les 5. El punt culminant és a 3.000 m, i s'hi puja per un telefèric. A dos quarts de 10 anàvem només 8 esquiadors en una cabina on en cabien 101. L'1 és el conductor de la cabina, que vet aquí, quan baixàvem ens va saludar en català. Un emigrant amb bones vistes. És l'estació menys muntanyenca, però hi ha bones pistes. A causa de la setmana d'anticicló, vàrem trobar força neu primavera en els vessants més exposats al sol.

Vols Panoràmics a la posta del sol.

I a l'últim l'estació de Corvatsch, orientada a nord, amb una neu magnífica. En dos telefèrics consecutius pugem de 1.870 a 3.303 m en un quart d'hora. La vista des de dalt és impressionant. A l'oest podem veure el Monte Rosa i el Cervi, molt petits i a sota els llacs de la vall. A l'est, l'impressionant Piz Bernina, amb 4.049 m, sostre de la vall. I després més de 5 km de baixada. Instal·lacions amb tres telefèrics, dues cadires de quatre desembragables, dues de convencionals i una colla

St. Moritz Bad.

d'arrossegadors biplaça, no recomanables per a parelles mal avingudes. Una estació molt alpina.

A la vall de l'Engadina podem gaudir de més de 300 km d'esquí de pista, més de 200 d'esquí de fons i més de 100 km de camins excavats a la neu pels caminants.

S'hi pot anar en avió fins a Milà i amb cotxe de lloguer o des de Zuric i amb tren. El transport públic a la vall és excel·lent i es pot arribar a totes les pistes en autobús. Nosaltres aquesta vegada hi vàrem anar en cotxe, passant per Gènova, Milà, Lecco i el Maloja Pass. 1.150 km que es poden fer en 12 hores.

Miquel Fabró i Montse Freixas

Llac Sils desde Corvatsch.

Surlej.

Llac Silvaplana des de Corvatsch.

Pista de fons.

Köning Ludwing Lauf 2014

El passat 31 de gener, el grup format per Carme Aragó, Montserrat Freixas, Miquel Fabró, Ricard Sastre, Pere Vicenç Planas i Toni Vives, tots del CEG; Joaquim Colominas, del Club Nàutic del Garraf, i Jaume Codina, del CEC, sortíem de l'aeroport del Prat en direcció a Munic. La intenció era participar en una prova d'esquí nòrdic a prop de la capital bavaresa. Ens acompanyaven Herminia Martínez, del CEG, i Lúdia Ruiz, del Club Nàutic del Garraf.

La Köning Ludwing Lauf és la més important trobada d'esquiadors de fons que se celebra a Alemanya. Aquest any es corria la 42a edició; el dissabte 1 de febrer es feia la cursa d'estil lliure i l'endemà la d'estil clàssic, en la qual participàvem tots nosaltres. La Köning forma part d'un circuit anomenat Worldloppet. Són curses de llarga distància que tenen lloc a diversos països del món; de fet n'hi ha a Amèrica, Àsia, Europa i Austràlia. Totes les proves apleguen corredors d'elit i també admeten participació popular.

El punt de partida de la prova és Oberammergau, una petita població bavaresa molt coneguda pels excel·lents artesans dedicats a la talla de fusta, en especial de les figures religioses. Ve a ser una mena d'Olot però amb molts més obradors i d'altíssima qualitat. En aquest acollidor lloc és on ens hostatjàvem, en concret en un nou alberg de joventut, barat i confortable.

Enguany, tot Europa central i les zones situades al nord dels Alps han tingut problemes de neu. Un persistent anticicló ha provocat temperatures altes i quasi gens de precipitació; per aquest motiu, s'han hagut d'anul·lar diverses curses de fons o limitar molt les distàncies dels recorreguts previstos. Això ha passat a Polònia, Txèquia i fins hi tot a Finlàndia. A Alemanya la situació era també molt límit. Amb prou feines havia nevat i ja ens havien avisat que la cursa projectada quedaria alterada o corria risc de ser suspesa.

A l'hora de recollir els dorsals ens varen confirmar que els 60 quilòmetres previstos en l'itinerari original la manca de neu obligava a canviar-los i deixar-los només en 56, resultat de repetir un circuit de 23 quilòmetres. El lloc de sortida i d'arribada també variava i quedava traslladat als afores d'Ettal, un poblet que ha crescut a l'entorn d'un gran monestir, situat a pocs minuts en autobús d'Oberammergau.

El grup a Seefeld.

No eren les millors condicions.

El dia previ a la prova vàrem decidir anar a entrenar a Seefeld, una estació d'esquí austríaca situada a una mica més d'una hora de distància del nostre alberg. Tan bon punt creuem el primer port de muntanya en direcció

Monestir d'Ettal

sud i ens internem als Alps, la neu fa acte de presència i en abundància. Seefeld és a prop d'Innsbruck i allà s'hi celebraren les proves d'esquí nòrdic en les Olimpíades dels anys 1964 i 1976. Un dia radiant ens permeté gaudir d'unes pistes i una neu excel·lents.

De retorn a Alemanya, ens enfrontem al gran dilema de l'enceratge. Hem de preparar les soles dels esquís per a l'endemà. El tipus de cera a aplicar està en funció de la temperatura i tipus de neu. Però tenim molts dubtes. D'una banda, el pronòstic meteorològic apunta a nevada o fins i tot pluja. Davant tanta incertesa decidim fer-nos encerar els esquís per professionals, que per cert s'ho cobren bé.

Ben aviat ens traslladem cap a Ettal en un dels autobusos que posa a disposició l'organització. Està nevant però la temperatura està una mica per sobre de zero graus. Els 4.178 inscrits ens anem situant a l'esplanada de sortida. La preferència és per als corredors d'elit, alguns dels quals són grans esportistes que estan ultimant la preparació per marxar al cap de pocs dies cap a Sotxi, on s'han de disputar les Olimpíades d'hivern del 2014.

La nevada s'accentua quan la cursa es posa en marxa i la multicolor corrua l'allargassa serpentejant pels plans. Les traces marcades en la poca neu, de menys de cinc centímetres de gruix, ben aviat queden destruïdes pel pas dels qui van al davant. Nosaltres, els qui formem part del "seguici" popular, ens trobem que els esquís amb prou feines s'adhereixen. Frustrant, encara que assumit, és el moment que corredors i corredores d'elit t'avancen. En el temps en què ells fan els dos tombs al circuit, a nosaltres encara ens falta un bon tros per acabar la primera volta. La cursa es fa molt dura per les males condicions; hi ha moltíssims abandons. I finalment, força cansats, acabem la nostra participació en aquesta gran festa de l'esquí de fons.

Alguns companys estan inscrits en altres curses de la Worldloppet d'enguany i encara podran gaudir noves

neus i compartir traça amb altres milers d'esquiadors. La resta del grup ja estem pensant cap a on farem cap l'any vinent. La loteria de la neu en cotes baixes es va posant més difícil cada any que passa. ¿Deu ser pel canvi climàtic i l'escalfament del planeta?

Toni Vives

Èxit del Monogràfic de descens per a esquí de muntanya

El descens esquiant en 'esquí de muntanya forma part del cinquanta per cent de l'activitat i hauríem de donar-li més importància del que acostumem a donar.

Els assidus a l'esquí de muntanya som refractaris a les pistes d'esquí i ens fa una certa mandra dedicar un dia o dos a pujar per remuntadors i baixar per les pistes o fora d'aquestes. Però només la repetició dels exercicis per millorar-ne la tècnica és el que ens dóna una sistemàtica i interiorització dels moviments, exercicis que són de difícil repetició en una jornada d'esquí de muntanya.

El propassat cap de setmana 22 i 23 de març la secció d'esquí del CEG va organitzar un monogràfic de descens per a esquiadors de muntanya. La convocatòria ens ha portat dotze esquiadors i esquiadores de muntanya a l'estació de Boí, on hem estat els dos dies treballant diverses tècniques de descens.

Tenir una bona tècnica d'esquí ens ajuda a reduir el temps d'exposició a la muntanya en general. En particular ens ajuda a reduir el temps d'exposició en el cas de mal temps o condicions de neu inestables.

La millora en el descens l'hem de veure com una manera de gaudir més de la neu: com més tècnica millor esquem i gaudim millor de tot tipus de neu, però no ens hem d'obsessionar amb el "nivell" i l'estètica; es tracta de baixar al més ràpid possible de manera segura, utilitzant els recursos que dominem.

En aquest sentit és important ser àgils en aixecar-se després d'una caiguda, dominar la volta maria i el control en els flanqueigs i dominar el viratge fonamental; tot plegat per donar agilitat i reduir el temps en el descens.

Seqüència en descens (1, 2, 3).

Descens en grup (1, 2, 3)

Dominar el descens dóna més autonomia i permet escollir millor els itineraris i, al mateix temps, ajuda a mantenir més compacte el grup. Finalment, cal dir que es redueix el risc de lesions i ajuda a dosificar l'esforç, molt necessari per a jornades llargues.

Les tècniques que hem treballat aquests dos dies tenien com a objectiu baixar el punt de gravetat de l'esquiador, treballar l'equilibri, buscar la independència de les cames, entendre l'evolució de l'esquí en flexió contínua i l'esquí en extensió de flexió.

Quant als viratges, hem treballat el fonamental, paral·lel, alternatiu, els salts de cues i l'ús dels bastons.

Ricard Martínez